

Добро јутро!

Завршен је један шестогодишњи сан.

Нисмо спавали – сањали смо.

Био је свакакав сан – страшан, леп, тежак, лепршав, обећавајући, ужасан, неправедан, победоносан...Какав год, сада је завршен. У том сну смо вас учили: медицини, лечењу, истраживању, чврстини, људскости, страху за живот и нади.

Заћутимо на тренутак и присетимо се ко сте и какви били када сте давне 2004. први пут ушли у зграду, у улици Светозара Марковића 69. Деца. Деца пред лешевима на анатомији. Деца, која се плаше само од мртваца, а не и од смрти.

Шта смо знали, томе смо вас и научили. Шта смо умели, то смо вам показали.

Чему да вас данас поучимо? О чему још нисмо, ових година, причали? Има ли неке тајне коју вам нисмо открили?

Можда вам нисмо довољно говорили о томе у какав свет ступате данас са дипломом у шакама и зебњом у души?

Мислим да сте о томе доста и сами сазнали. Понекад, то ће бити много горе од најгорих ноћних мора.

Некога од вас чекају најопремљеније операционе сале, најбоља публика на светским конгресима, најпознатији часописи, а некога киша, снег, беспуће, мала амбуланта. Ја хоћу и морам да вам кажем да кулисе какве год биле сатруле, као и све што је од сујете сачињено, а остаје само оно што можемо супротставити злу. Остаје само оно што смо негде затурили – људскост, истина и правда. Место и кулисе не обезбеђују величанственост представе и величину људског духа. На свим овим местима бићете сами пред аждахом.

Чиме вас још можемо припремити за тај сусрет? Чиме вас још наоружати? Чиме, ако не сазнањем да данас одлазите од нас само привремено. Враћајте се својој кући, у улицу Светозара Марковића 69 и праштајте неправду.

И још неким речима. А ову вам, макар је ја до сада нисам изговорио, чувао сам је за данас –ЉУБАВ. Њоме ћете побеђивати себе, али и смрт.

Кога волети сада, када се само мржња и грех добро продају.

Лако је волети човечанство, лако је волети и читав народ. Тешко је из те опште, свеобухватне, љубави сузити видно поље на човека појединца са свим његовим трапавостима и манама. Ух, тешко је! Али зар нисмо ми, зар нисте ви, људи за тешке задатке? Љубав, она права безусловна, спремна на жртву. Она која не поседује, која не мери и не уцењује, која није љубомора, ни страх, ни параноја, ни сигурност ни благостање, која није ни цинизам, који зна цену, али не и вредност. Волите, и ту љубав немојте издати. Немојте издавати, јер се од сваке издаје на концу полуди!

А напољу, ту вашу љубав чекају авети и људи—сенке који нам сугерирају да ништа не знамо, ништа не умемо и ништа не можемо. Наговарају нас да прихватимо колективни комплекс ниже вредности.

Сугерираће вам још и чекање, просјачење, проституцију духовну и свакојаку.

А ви знате, или бар ја хоћу да мислим да знате, да смо заједно, без ичије помоћи споља – препородили ову школу. Нашом вољом, нашом снагом и нашим умом.

Застанимо на тренутак и нека се свако од вас сети, у тишини, у каквом сте је стању затекли када сте први пут ушли у њу. Ја ћутим, а ви се сећајте. Ко не може да призове слике сетиће се мириса. Сигуран сам да није ни налик на ову из које излазите. А тек смо на почетку. Ово говорим, не да бисмо једни друге хвалили, него да нам свима остане једна реч у глави – МОЖЕ. А за то је потребна љубав, а не интерес. Љубав и воља да се узидаш.

Нашој школи, али и нашој земљи, потребне су ове речи: МОЖЕ и ЉУБАВ.

Волите ову нашу јадну напаћену Србију, јер њу нема ко да воли. А она је добра и да јој уста нису пуна крхотина поломљених зуба, чули бисте да она зле куне. Она је рањена и изгажена, изнурена, исцепана, дроњава, оклеветана, испрљана од лажних љубави. Мусава и неумивена, чека да је заједно умијемо, одморимо и усправимо. Их, како јој је лако окренути леђа и отићи, оној, некој лепој, намирисаној, углађеној са новим силиконима. Остаћемо. Ми ћемо је подићи, усправити и научити да поново хода и гази сигурно.

Имате у себи и иза себе шест година у којима смо усправили једну установу. Имате готов модел како да умијете места на којима ћете од сутра радити. Како?

Тако што ће свако од нас улогу, коју му живот додели, посао који ће од сутра обављати – радити најбоље што уме, и најбоље што се тај посао може обавити.

Тако што нећемо дозволите да нас слажу да је решење ребуса у политици, тој фабрици за производњу фикција и илузија.

Успећете и тако што ћемо сваког наредног дана више знати и више урадити него претходног.

Тако што ћемо кроз живот пролазити радно и часно.

Тако што ћемо водити рачуна о својој деци и породицама.

Тако што ћемо знати да једна породица, једна установа, једна држава, почиње да неповратно пропада када пристане да се одрекне свог, тренутно, најслабијег члана.

Тако што ћемо радити и волети, а не ленствовати, очајавати и мрзети.

Тако што ћемо знати када је тренутак да се каже не.

Тако што нећемо узимати оно што нам не припада.

Тако што нећемо за собом остављати недовршене послове.

Тако што ћемо увек умети да нађемо начин, а не добар изговор.

Тако што ћемо знати не само шта, већ и како да се нешто учини.

Тако што ћемо бити људи.

Тако што ћемо се поносити својом школом, као што се она поноси нама.

Ако све буде тако, а нема разлога да не буде, у једну зору закукуракаће поново петао, а тада – тада треба бити спреман.

До тада, срећно!